

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER

A R R E S T

**nr. 214.853 van 24 augustus 2011
in de zaak A. 201.418/XIV-33.445.**

In zake : Carl DE SCHUTTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jürgen Millen
kantoor houdend te 3730 Hoeselt
Tongersesteenweg 4, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Justitie

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 16 augustus 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, Directoraat-generaal Penitentiaire Inrichtingen, gevangenis Hasselt, van 10 augustus 2011 tot hernieuwing van een individueel bijzonder veiligheidsregime.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 augustus 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Jürgen Millen, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Wim Van Brussel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Alexander Van Steenberge heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is gedetineerd in de gevangenis te Hasselt.

3.2. Op 10 augustus 2011 wordt het individueel bijzonder veiligheidsregime, dat op hem toepasselijk was gesteld, hernieuwd voor de duur van één maand, vanaf 15 augustus 2011 tot en met 13 september 2011.

IV. De schorsingsvoorwaarden

4. Luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Beoordeling

5. De toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verstoort het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig en beperkt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum. Ook brengt dergelijke procedure de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende partij aanzienlijk in het gedrang. De aanwending van die procedure moet bijgevolg zeer uitzonderlijk blijven, in die zin dat zij slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door de verzoeker op duidelijk en onomstootbare wijze wordt aangetoond.

Dit laatste impliceert dat de verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen. Bijgevolg is het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen reden om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is. Er anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen.

Luidens artikel 16, § 2, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State moet het verzoekschrift waarbij de vordering wordt ingesteld een uiteenzetting bevatten van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden. Bij de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid kan derhalve enkel rekening worden gehouden met die in het verzoekschrift vermelde feiten.

Te dezen stelt de verzoeker dat hij er alle belang bij heeft dat de "voorliggende tuchtsanctie geschorst zou worden en niet meer verder uitgevoerd zou worden in afwachting van een beoordeling van een verzoekschrift tot nietigverklaring betreffende de voorliggende tuchtprocedure waarbij het uiteraard van belang is dat verzoeker zich tenminste zou kunnen verweren door klaar en duidelijk te weten waarom hij op een individueel bijzonder veiligheidsregime wordt geplaatst".

Deze uiteenzetting beantwoordt niet aan het vereiste gesteld in artikel 16, § 2, 7°, van voornoemd koninklijk besluit van 5 december 1991 en kan evenmin de uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoorden.

6. Met betrekking tot het vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt de verzoeker dat "het opleggen van een individueel bijzonder veiligheidsregime (...) betekent dat verzoeker (bijna) geen contact kan hebben met medegedetineerden en contacten met familie en vriendin, behoudens zijn moeder - broer - vriendin, beperkt worden tot glasbezoek hetgeen bijzonder zwaar op de schouders van verzoeker weegt te meer gezien verzoeker totaal geen uitzicht heeft wanneer deze strafsanctie een einde zal nemen aangezien dit reeds verscheidene malen verlengd wordt zonder dat verzoeker formeel wordt medegedeeld waarop verweerster zich concreet steunt om dit regime op te leggen en te handhaven".

De bestreden beslissing stelt met betrekking tot het bezoek dat door de verzoeker kan worden ontvangen, uitdrukkelijk dat de verzoeker "tafelbezoek" kan ontvangen vanwege zijn moeder, zijn broer en zijn vriendin. Hij kan bovendien "ongestoord" bezoek ontvangen van zijn vriendin. Ander bezoek kan de verzoeker ook ontvangen doch zulks in een lokaal voorzien van een transparante wand die de bezoekers van de gedetineerde scheidt.

Met uitzondering van "fitness op CC4", kan de verzoeker niet deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten.

Er wordt niet ingezien dat het niet te allen tijde in contact kunnen komen met medegedetineerden een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. De verzoeker toont evenmin aan dat het "achter glas" ontvangen van bezoek van sommige familieleden en vrienden aan dit vereiste beantwoordt.

Ook de argumentatie van de verzoeker met betrekking tot het vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel faalt.

7. De verzoeker toont niet op afdoende wijze aan dat zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid beantwoordt aan de vereisten van de uiterst dringende noodzakelijkheid en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gesteld in artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vierentwintig augustus tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIIe vakantiekamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,
bijgestaan door

Elisabeth Impens,

kamervoorzitter,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Elisabeth Impens

Luc Hellin